

Sic transit...

Безжарно, виразно, немов на тарелі
Твоя ніжність весела впрямчала;
Розкипалися твоїх чутх колоїтній трелі,
Але твоя чаша мовчала.

Зорасте, вирине дулото в літо,
А авантур гребло са не мало впрямити;
По хвилках фортуни твоїх тобритх скакав розжасто,
Не тас булов змг ослугатъ са й тунити.

Була твоя осінь спокійно й догата
Віг бурь житевих у безпечний сховала сьти кут;
Таком лиш зречна гд твоеї загляне кімнати,
Загляне й вірїю де, ~~мов~~ ~~не~~ ~~ска~~ ~~же~~ ~~до~~ ~~себе~~: „Не тут.“

Зима наїйшла. Ти сшит утісній, теплій клітці,

Хот хуга на гворі, а в тебе тиша й благодать.

Згадуть за тобою гуні, та привітній гіти,

Забула й зречна в твоїх окіях заглядуть.

Іа ось на поморженім твоім голі

Щось замготіло, мов споминка мила.

Ійчуть ветір маєвий. Наш двір у богатім селі...

Турбовий сусїд... „Що в тебе там, що в я згубила.“

Писано 9. 19 чвітня 1915 р.